

Petrusák János

Utazó sorsok

Reggel. A szokott. Civilizációs rituálékkal. Ez már-már olyan, akár a vallás: hinned kell benne. Nem tudod, hogy miért, de ha hiszel, akkor... Valami van. Vagy lesz. Szép a napod. Nemcsak rutinból elmorogva.

Óra: csörög. Mikor kinek. Le kell nyomni. S mégis úgy tenni, mintha aludnál még. Aztán két, maximum három perc múlva kelni. Mert muszáj. Ahogyan a papucskeresés és nem találás. Ha kutya van, arra kiabálás, ha nincs, akkor gyerekekre – nem baj, ha az felnőtt, de minek él a mama-hotelben. Ha gyerek nincs, házastársra, ha az sincs, magadra ne, sose, hanem négy falra, ferde képre, szomszédra, akváriumra, de morogni kell. Harci lázba, állapotba hozni magad! Mert máshogy nem lehet. Aki gyenge, az gyenge. És legalább már te ne mondd magadra, hogy az vagy!

Fürdőszoba: kinek mit jelent. Meg mennyi időt. Aztán mindenképpen káromkodni kell, mert már késel.

Házból kirohanni, mintha tűz lenne, rohanni, mint aki az olimpiára startol, a buszmegállóba. Vagy villamoshoz, metróhoz, HÉV-hez, akárhová. (Ez a novella róluk szól. Nekik szól. És nem a taxizó, limuzinos, magánhelikopteres, autós vagy kerékpározós többiekről.)

Megálló. Nekünk. Ahol meg kell állni. Végre szusszanni, vagy idegeskedni – mi vár rám ma, mi a jobb, ha megsejtem, vagy nem is sejtem – mit felejtettem el, ami csak nem jut az eszembe, vagy egyszerűen csak töpregek. Bambán, magamon. Életemen. Álljak be a sorba.

Csupa filozófus. Itt, körülöttem. Várjuk a sor(s)unk. Hogy jön valami, amire felszállhatunk. Mert jönnie kell. Ahogy másodpercre másodperc, aztán perc, nap, év és élet.

Most mi vagyunk ott. A megállóban. Itt áll vagy száz éve. (Érdekes lenne egy megálló-történelem.) Mióta van tömegközlekedés.

Állunk. Várunk. Egymásra nem nézünk, mert minek. Ki ne lógjunk már!

Aztán megjön. És mi felszállunk. Állunk, mégis megyünk. Közlekedünk. Tömegesen.

Körbepillantunk. Még mennyi hely van? Pedig sosem ülünk le, mégis körülvizslatunk. Szabad hely, esetleg szabad lány vagy pasi után, kinek mi kell. Persze mindig nyílt tekintettel keresünk. Magunknak. Mert az kell. Hogy legyen. Helyünk. Nekünk. Ami ideiglenesen a miénk. S ha van, akkor sem foglaljuk el: mert minek. Az már volt valakié. Már reggel beleizzadt. Vagy csak otthagya egyszerűen, nem láthatóan is láthatón a nyomát. Tudjuk, hogy ott volt.

Ott kellett lenni, mert nem vagyunk egyedül. Minimálisan ott van velünk a járművezető. (Ha az nincs, s megy a jármű: baj van. Vagy ez csak egy fantasztikus novella.)

Tehát még egy, minimum egy ember, velünk.

Nézzük. Mert magunkat nem tudjuk, nem akarjuk.

Nézzük-látjuk, aztán sokadszorra – kinek mennyire sokadszorra – felismerjük.

Akkor ismerős. Majdnem. Mert még ismeretlen. Hiszen az. De már várjuk az arcokat. A járművezetőt, s megjegyezzük, fejben, lélekben, ha nem az jött. Az új arc hogyan vezet majd, hogyan gyorsít és fékez... Vagy egyáltalán, fékezni fog?

És a többiek. Az arcok, az alakok. Akik vannak. Az ismeretlenek, de mert minden reggel vannak, vagyis minden munkás reggel, felismerjük őket. Számon tartjuk. Tudat alatt. Mert tudatosan adatkezelési szabályozást, humán arcfelismerési rendszerrel – ilyen rosszat magunknak! – nem akarunk.

Tehát tesszük, mintha nem tennénk. A felismerést.

Arcok, mögötte sorsok. Emberek. Fantázia-torna? Melyik arc milyen sors? Lehet.

A fiatal lány duzzog, aztán felszáll a pasija, és már boldog. Vagy éppen fordítva: összevesznek hangosan (netán kevésbé hangosan) a szemünk előtt.

Sokan nem zavartatják maguk. Van, aki eszik, a másik sóhajtozik, a késői vagy épp korán kezdő részeg hortyog, motyog. Egy idősebb nyög. Más sopánkodik.

Korok, nemek, ruhák, egyéb kellékek. Arcok, sorsok.

Együtt utazunk. Valameddig. Ha holnap nem szállsz fel, már megjegyzem. Magamban. Tudat alatt. S remélem, azt is megjegyzi majd valaki, legalább egyvalaki, ha engem többé nem lát.